

lení, vymáhala sama na mezizasílateli, jenž zboží vydal bez dobírky, nápravu nebo náhradu, což vzhledem k tomu, že mezizasílatel byl proti následkům svého opomenutí pojištěn, nemohlo býti v souzeném případě obtížné, a by každým způsobem podala žalobci o něm zprávu, chráníc ho při tom svými odbornými vědomostmi a zkušenostmi, za jichž nedostatek ručí podle § 1299 obč. zák., před škodou. Podle druhého odstavce čl. 380 obch. zák. byla žalovaná strana povinna sama dokázati, že i tuto povinnost splnila tak, jak se sluší na řádného obchodníka. Provedení důkazu vyžadovalo, by jasně a úplně vyložila, jak a kdy zvéděla o pochybení mezizasílatelově a co podnikla a zařídila obdrževši zprávu. Žalovaná strana se ani nepokusila o tento jí náležející důkaz, nýbrž obmezila svou obranu na tvrzení a na důkaz, že příkaz přenesla na mezizasílatele tak, jak jej obdržela, a že nepochybila při výběru mezizasílatele. Protože tato obrana nestačí, bylo žalobcovu dovolání vyhověno a obnoven byl žalobě vyhovující rozsudek prvního soudu.

Čís. 11042.

Postupitel jest oprávněn naložiti s postoupenou pohledávkou pro případ zpětného postupu.

Vzdal-li se postupitel (části) pohledávky, jest tím v případě zpětného postupu vázán.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, Rv I 1322/30.)

Žalobce postoupil roku 1921 svou pohledávku za stavebním družstvem bance S. Za sanační akce družstva prohlásil žalobce dne 24. března 1923 vlastním jménem k ministerstvu sociální péče, že se spokojí se zaplacením jistiny, že však nebude žádati úroky a útraty. Pohledávka byla napotom zpět postoupena na žalobce, jenž se domáhal žalobou, o niž tu jde, na žalovaném družstvu zaplacení úroků a útrat. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Odvolací soud neposoudil věc nesprávně proto, že neuznal za neplatné žalobcovu vzdání se pohledávky na úrocích a útratách. Účinnosti takového vzdání se proti dlužníku v poměru ke vzdávajícímu se věřiteli není na újmu, že pohledávka byla postoupena jinému (S.). Proti postupnici (proti bance) bylo by ovšem vzdání se bez účinků, ana s ním nesouhlasila. Protože však jest žalobce vázán svým vzdáním se proti dlužníku a neúčinnost vzdání se by mohla uplatňovati jen postupnice banka S., vzneslo družstvo námitku vzdání se útrat a úroků proti žalobci právem. Zákon chrání poctivého postupníka proti tomu, by postupitel nepřijal placení od dlužníka, jenž ví o postupu, nebo, by s postoupenou pohledávkou nenakládal. Ale pro případ zpětného postupu

není věřiteli bráněno, by s postoupenou pohledávkou nenaložil. Třebaže žalobce nebyl oprávněn naložiti s pohledávkou s účinkem pro banku S., mohl s ní naložiti s účinkem pro sebe. Nejde o konvalidaci neplatného vzdání se následkem zpětného postupu, ježto vzdání se bylo platné a účinné pro žalobce od samého počátku a neúčinné jen proti postupnici.

Čís. 11043.

Odepřel-li při doručování v cizozemsku (Rakousku) žalovaný přijetí žaloby, ježto nebyl připojen překlad v řeči cizího státu (rakouského), nebyla žaloba řádně doručena a jde o zmatek podle § 477 čís. 4 c. ř. s., byl-li přes to vynesena rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 1. října 1931, R II 289/31.)

Procesní soud první stolice vynesl proti linecké firmě rozsudek pro zmeškání, jímž uznal podle žaloby. Žalovaná napadla rozsudek pro zmeškání z důvodů zmatečnosti § 477 čís. 4 c. ř. s., poněvadž nebyla jí doručena ani žaloba ani předvolání k prvnímu roku, čímž jí bylo zabráněno jednati na soudě. Doručení se nestalo proto, že žaloba byla vyhotovena jen v jazyku českém, jehož žalovaná není mocna, a nebyl přiložen překlad v jazyku německém, pročez právem podle § 104 c. ř. s. odepřela zásilku přijati. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek pro zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 4 c. ř. s. a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Odvolání žalované jest opodstatněno. Soud první stolice obrátil se s dožádáním o doručení žaloby a obsílky k prvnímu roku, určenému na den 5. března 1931 žalované přímo na příslušný okresní soud v Linci n. D., kde žalovaná má své sídlo. Žaloba i obsílka sepsány byly jen v jazyku českém a byly vráceny dožádaným soudem přípisem ze dne 28. února 1931 s oznámením, že adresátka spisu, jenž jí měl býti doručen, není jej převzítí ochotná, a že jsou splněny předpoklady, by přijetí bylo odepřeno, poněvadž spis není ani sepsán v jazyku německém, ani opatřen překladem v tomto jazyku. Soud první stolice přes to vynesl rozsudek pro zmeškání, jsa patrně toho názoru, že žalovaná neměla zákonný důvod, by přijetí žaloby odepřela. Ten názor jest však mylný. Čsl. stát nemá smlouvu s republikou Rakouskou o právní pomoci ve věcech procesních a platí pro zdejší soudy výnosy ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919, čís. 6336/19 čís. 5 min. Věstníku, dále čís. 4744/20 Věstník min. sprav. 47/20 a čís. 60.524/22 Věstník min. sprav. 6/23 a sdělení min. sprav. čís. 22.072/22 uveřejněné ve Věstníku min. sprav. pro rok 1923 pod čís. 5. Ježto zdejší stát nemá s Rakouskem úmluvu o poskytování právní pomoci, platí jednak to, co se vzájemně zachovává, a kromě toho Haagská úmluva o řízení v občanských právních věcech ze dne 17. července 1905, čís. 60 ř. z. z roku 1909, k níž oba státy přistoupily. Podle I. čl. 3 této úmluvy jest ustanoveno: »Je-li doručovaný spis sepsán v jazyku dožadovaného úřadu nebo v jazyku smluveném mezi oběma účastněnými státy, nebo je-li opatřen překladem v některém